

BLEŠKA



Babiččiny ruce na peřině mají podobu větví s popraskanou kůrou. Od té doby, co ji mamka s panem Novotným přivezla z nemocnice, se z postele příliš nehrne. Pospává nebo jen tak kouká do okna a mlčí.

„Vezmi si čítanku a jdi si k babí sednout,“ pobízí mě maminka. „Stejně musíš číst. Babička tě bude poslouchat. Aspoň mám jistotu, že zase někam nepadne.“

Ten den, co přijela s ovázanou hlavou, uklouzla na mokré podlaze v koupelně. Mamka říká, že zůstala ležet a z čela jí tekla krev jako z kohoutku. Od té doby vystřídaly její modřiny na čele i na nohách všechny barvy a pomalu se začínají ztrácet.

„Modřina se vstřebává, to je to nejmenší. Hlavně že se nepolámala. Nevím, co bych si počala. Zřejmě by musela zůstat v nemocnici.“

Vezmu knížku a jdu se posadit k posteli. Babička nespí. Otočí po mně oči a nepatrně se usměje.

„Budu ti číst, chceš?“ zeptám se, ale babi neodpoví. Nalistuju tedy první kapitolu a spustím.

„Jsem kocour Modroočko. Narodil jsem se, když všechno bylo zelené a plné květů. Když bylo všechno už

